

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 149/2020
18.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Данило Милошевић, адвокат из ..., против тужених ВВ и ГГ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Мина Матић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Новом Саду и Основног суда у Новом Саду, на седници одржаној 18.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, стварно је **НАДЛЕЖАН** Основни суд у Новом Саду.

Образложење

Основни суд у Новом Саду, решењем П 3663/2019 од 27.05.2019. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Апелационом суду у Новом Саду, као стварно и месно надлежном суду за поступање у овом предмету. У образложењу је указао, да је после спроведеног доказног поступка поступајући по упутству апелационог суда из решења Гж 2031/17 од 14.08.2017. године спровео доказни поступак и донео пресуду П 7395/2017, дана 01.06.2018. године, коју је Апелациони суд у Новом Саду одлучујући о жалбама парничних странака решењем Гж 4677/2018 од 11.04.2019. године по други пут укинуо и списе вратио првостепеном суду на поновно суђење. Затим, како из садржине пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4677/2018 од 11.04.2019. године, произилази да је првостепена пресуда други пут укинута због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 393. став 2. ЗПП, а да се не ради о пресуди на основу признања, пресуди због одрицања, пресуди због пропуштања, пресуди због изостанка, као ни пресуди која је донета без одржавања главне расправе, односно о пресуди у спору мале вредности, да није стварно надлежан за поступање у овом предмету, због чега је на основу одредбе члана 383. став 4. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

Апелациони суд у Новом Саду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 4677/18 од 11.03.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да је првостепени суд пресудом од 01.06.2018. године одлучио о тужбеном захтеву истакнутом у тужби којом је парница покренута дана

19.03.2013. године, а да је поднеском од 20.10.2017. године учињено објективно преиначење тужбе, те да у даљем току поступка странке расправљају о тако постављеном тужбеном захтеву. Затим, како је о првобитно истакнутом тужбеном захтеву одлучено пресудом првостепеног суда П 3731/13 од 28.01.2016. године и та пресуда укинута решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж 2031/17 од 04.08.2017. године и преиначење тужбе уследило после тога и Апелациони суд у Новом Саду решењем Гж 4677/18 од 11.04.2019. године усвојио жалбе парничних странака и укинуо пресуду Основног суда у Новом Саду П 7395/2017 од 01.06.2018. године, да треба донети одлуку о тужбеном захтеву из поднеска од 20.10.2017. године.

Врховни касациони суд је одлучујући о насталом сукобу стварне надлежности, на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Новом Саду.

Одредбом члана 383. став 4. ЗПП је прописано, да, другостепени суд ће да закаже расправу и одлучи о жалби и захтевима странака кад је у истој парници првостепена пресуда већ једанпут била укинута, а побијана пресуда се заснива на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању или су у поступку пред првостепеним судом учињене битне повреде одредаба парничног поступка, осим ако се побија пресуда на основу признања, пресуда због одрицања, пресуда због пропуштања, пресуда због изостанка, као и пресуда донета без одржавања главне расправе, односно ако се ради о пресуди у спору мале вредности.

Одредбом члана 387. став 3. ЗПП, је прописано, да, у случају да је првостепена пресуда већ једанпут била укинута, другостепени суд не може да укине пресуду и упуту предмет првостепеном суду на поновно суђење.

Дакле, цитираним одредбама изречена је према оцени Врховног касационог суда, забрана вишеструког, односно поновног укидања првостепене пресуде, кад је она већ једанпут била укинута по одредбама било ког Закона о парничном поступку, осим у одређеним случајевима из члана 383. став 4. ЗПП.

Тужба је поднета 19.03.2013. године.

Основни суд у Новом Саду, пресудом П 3731/2013 од 28.01.2016. године, усвојио је примарни тужбени захтев тужилаца од 19.03.2013. године, тако што је утврдио да је уговор о купопродаји предметног стана у изградњи закључен 10.11.2009. године између парничних странака, ништав и да не производи правно дејство и обавезао тужене да солидарно исплате тужиоцима износ од 21.000 евра, са припадајућом каматом све у динарској противвредности. Обавезао је тужене да солидарно накнаде тужиоцима трошкове парничног поступка у износу од 354.850,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Одбио је евентуални тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је раскинут уговор о купопродаји предметног стана у изградњи закључен 10.11.2009. године између парничних странака, обавезу тужени да солидарно исплате тужиоцима износ од 21.000 евра, са припадајућом каматом и обавезу тужени да солидарно накнаде тужиоцима трошкове парничног поступка. Одбио је други евентуални тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се раскине уговор о купопродаји предметног стана у

изградњи закључен 10.11.2009. године између парничних странака, обавезу тужени да солидарно исплате тужиоцима износ од 21.000 евра, са припадајућом каматом и обавезу тужени да солидарно накнаде тужиоцима трошкове парничног поступка.

Апелациони суд у Новом Саду, решењем Гж 2031/17 од 24.08.2017. године, усвојио је жалбу туженог Александра Тодоровића и укинуо у целости пресуду Основног суда у Новом Саду П 3731/13 од 28.01.2016. године и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

Тужиоци су поднеском од 20.10.2017. године, имајући у виду став изражен у решењу Апелационог суда у Новом Саду Гж 2031/17 од 24.08.2017. године, изменили редослед примарног и евентуалних тужбених захтева, тако што је сада евентуални тужбени захтев тужилаца, тужбени захтев за утврђење ништавости предметног уговора.

Основни суд у Новом Саду, пресудом П 7395/2017 од 01.06.2018. године, одбио је примарни тужбени захтев тужилаца од 19.03.2013. године, којим су тражили да се утврди да је ништав уговор о купопродаји предметног стана у изградњи закључен 10.11.2019. године и да не производи правно дејство, да се обавезу тужени да солидарно исплате тужиоцима износ од 21.000 евра, са припадајућом каматом и обавезу тужени да солидарно накнаде тужиоцима трошкове овог парничног поступка. Одбио је евентуални тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је уговор о купопродаји предметног стана у изградњи закључен 10.11.2009. године између парничних странака раскинут, обавезу тужени да солидарно исплате тужиоцима износ од 21.000 евра са припадајућом каматом и обавезу тужени да солидарно накнаде тужиоцима трошкове парничног поступка. Усвојио је у целости други евентуални тужбени захтев тужилаца, тако што је раскинуо уговор о купопродаји предметног стана у изградњи закључен 10.11.2009. године између парничних странака, обавезао тужене да солидарно исплате тужиоцима износ од 21.000 евра са припадајућом каматом и обавезао тужене да солидарно накнаде тужиоцима трошкове парничног поступка у износу од 593.750,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду, решењем Гж 4677/18 од 11.04.2019. године усвојио је жалбе парничних странака и укинуо пресуду Основног суда у Новом Саду П 7395/2017 од 01.06.2018. године и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење. Из образложења другостепеног решења произилази да су се тужени упустили у расправљање о главној ствари по преиначеној тужби од 20.10.2017. године, а пре тога се нису противили преиначењу у смислу одредбе члана 199. став 2. ЗПП, па да је побијана одлука морала бити укинута и предмет враћен на поновно суђење из разлога што је њом прекорачен тужбени захтев тако што је одлучено о ономе што је првобитно тужбом тражено, а не о ономе што је тражено преиначеном тужбом.

Према томе, иако је у овој парници првостепени суд два пута пресудом одлучио о тужбеним захтевима тужилаца и другостепени суд два пута укидао првостепену пресуду, с обзиром на то да је првостепени суд приликом поновног одлучивања пресудио о захтевима који нису били садржани у изреци претходне првостепене пресуде и није одлучио о тужбеним захтевима из поднеска од 20.10.2017. године, како су предложени, то је Основни суд у Новом Саду стварно надлежан за даље поступање у овом предмету.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић